

DOMOVINA

Iskaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne priložbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gid., za pol leta 1 gid. 50 kr., za četrto leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Spomin na grofa Hohenwarta.

Pokopan je mož, čegar velika diplomatska zmožnost in čut pravicoljubja ga je delalo edinega, zvišenega in dosedaj nedosežnega v ustavni dobi avstrijskega cesarstva. Grof Hohenwart je našel črva, ki razjeda našo mnogojezično Avstrijo, hotel ga je tudi zatreti, toda zabranjeno mu je bilo. Da bi bil ostal ta pravicoljubni državnik toliko let na krmilu avstrijske države, kakor je stal angleški Gladstone, pruski Bismarck, storil bi bil Avstriji isto uslugo, kakor omenjena državnik za svoji očetnjavi: rešil bi bil razdevajočo krizo, razdelil avstrijskim narodom jezikovno dedščino, osrečil in zadovoljil narode, osrečil državo; svoje ime pa bi bil proslavil podobno imenovanima tujima državnikoma.

Do tega pa ni prišlo. Da ni prišlo, zakrivil je nekoliko sam, največ pa razni vplivi, intrigantje in — ukoreninjeni zistem.

Splošno pa je smel mož po kratki dobi svojega vrhovnega vodstva zaključiti s cesarjem Jožefom II.: „Imel sem najboljšo nameno, imel pa tudi nesrečo, da mi je vse spodletelo.“

Pokojni Hohenwart je prevzel avstrijsko ministertvo za Potockijem meseca svečana 1871 ter ga vodil le do konca oktobra istega leta. Tedaj je prav kratko dobo. Toda kar je storil v tem kratkem času, kako dovršene načrte je gojil, pokazal je, da je cel mož, popolen diplomat, kakršnega Avstrija še ni imela na krmilu ter ga najbrž niti tako kmalu ne dobi.

Dasi ni bil Slovan, niti slovanskim težnjam naravnost naklonjen, vodila ga je jedna misel napraam vsem slovanskim narodom: ravnopravnost, historične pravice narodov.

Na svoj prapor si je zapisal: naravni in vspešni razvoj države, zatrenje pogubne in korumpovane nemške centralizacije, pomirjenje narodov in spravo istih z državo.

Narodom, posebno slovanskim, je hotel priboriti jezikovno samostalnost v deželnihi upravah na način federalizma.

Med Slovani stekel si je največjo hvaležnost češkega naroda. Čehom je pridobil pripoznanje češkega državnega prava s cesarskim pismom ter mnogo drugih, sicer po zakonu in naravnih pogojih upravičenih, toda do tačas nepripoznanih pravic. Češka bi bila vsled teh pripoznanj država zase ter bi imela z drugimi avstrijskimi deželami le nekatere skupne stvari. Zahtevalo se je tudi, da venčajo cesarja za češkega kralja.

Iz smisla pobratimske slovanske vzajemnosti blagrovati bi morali izvanredno pravičnega moža že zaradi same te naklonjenosti do Čehov, ko bi nam neposredno ne bil tudi nič pridobil. Pa imel je pred očmi tudi nas Slovence, bival v vedni zvezi z našimi slovanskimi poslanci, razmotrival naše težnje, katerih bi se bil vsekakor polotil, da ga niso poprej zavistneži vrgli.

Pravcata zarota je vznikla zoper Hohenwarta in njegova namena le vseh onih slojev, katerim ni v državi drugega sveto, nego nemška moč, nemški despotizem.

Avstrija še ni bila zrela za pravično, moderno državo, kakor še danes ni. Umnega in enakopravnega državnika, kakor je bil grof Hohenwart so strmoglavili, avstrijska ustava pa je zdrsnila zopet v globino narodnih razporov in nemškega tlačanstva, iz katerega jo je Hohenwart polagoma potegal.

Hohenwartov sodržavnik v ministertvu, zloglasni slovanožerec Beust, ga je tožil cesarju, da hoče razcepiti jednotnost monarhije; Mažari, ki so videli v padcu vrhovnega vodstva Nemcev v Avstriji propadanje lastne hegemonije v Ogrski, so se Beustu pridružili. Pridružilo pa se je zarotnikom zoper Hohenwarta tudi višje avstrijsko vojaštvo, takozvana generaliteta, katera je še

danes tako ozkosrčna, da vidi moč armade le v krčeviti brambi nemškega duha, ne meneča se za zadovoljstvo in nevoljo narodov. Da, celó Nemčija, ki je baš tačas postala vsled zmage nad Francozi nad vse ošabna in domišljava, poslala je na dunajski dvor svojega obtožitelja zoper Hohenwartove namene.

Tolikim nasprotnikom ni mogel Hohenwart kljubovati. Umaknil se je ter moral umakniti s seboj vse srečne načrte.

Cesar ni dosegel direktno, dosegel je vsaj nekoliko pozneje s pomočjo svojega kluba pod Taaffejevo vlado, h kateremu klubu so spadali tudi slovenski poslanci. Dasi Slovenci z njegovim klubom za ono dobo nismo mogli biti zadovoljni, nego smo želeli, da ga naši poslanci zapuste, ne da se vendar tajiti, da je diplomatsko postopanje grofa Hohenwarta tudi Slovencem marsikaj priborilo. Drobtinice narodnih pravic, katere nam je naklonila vlada za časa, ko je bil grof Hohenwart državni poslanec in klubov načelnik, so skoraj le njegove zasluge, kar bi nam najlepše potrdili naši državni poslanci, ki so bili njegovi sodobniki.

Da je imel mož tudi dokaj napak, ne da se i to tajiti.

Skoraj neodpustna pregreha je bilo njegovo cincanje in zadrževanje odločnih korakov. Pri tem je zadrževal tudi slovenske poslance, ki so mu neomajno zaupali, da niso storili v usodnih trenutkih odločnih korakov. Njegovo vedenje ga je pozneje skoraj izdajalo, kakor da se boji, da bi se njegove lastne ideje ne bi prehitro razvijale. Morda pa se mu je oglašalo njegovo nemško srce. Toda, bodi pozabljeno!

Ob njegovem grobu nam prihajajo Slovanom na misel le oni blagi čini pokojnega grofa, katere je izvršil ali vsaj projektiral kot bistroumen diplomat, nesebičen državnik, da bi pri-

LISTEK.

Ciganka.

Izvirna povest.

(Spisal Dragotin Vrenko.)

Mirko je mirno poslušal do konca, a niti nasmehnil se ni; njegov resni obraz je kazal, da se še ni popolnoma otresel otožnega čuta, katerega mu je vtisnila očetova smrt v srce; tiho je žaloval in rad bi se bil veselega pokazal svetu, toda tega ni mogel.

„Ne boj se za me, Davorin,“ pravi z resnim glasom, „temveč sam sebe varuj.“

Kmalu potem se je poslovil od svojih novih tovarišev ter se podal v svojo sobo v gostilni k počitku. Tudi Davorin in starejši kolega sta odšla domov, ko je zadnji že skoraj vse časopise prebral.

VI.

Gospod Migolič je sedel po svoji stari navadi w mehke naslonjaču, pušil dišeči duhan in bral razne novice iz vseh delov sveta v različnih časopisih. Ni se veliko postaral v pretečenih letih. Njegove sive lase bi bil lahko preštel,

čeravno je imel že lepo starost na hrbtu. Skrbi ni imel, kar je nehal tržiti z blagom, in edina nesreča, katera ga je zadela, je bila smrt njegove prve soproge. Toda to ga ni žalilo in spomin na njo mu ni kalil miru in sreče sedanjega življenja; kajti nadomestila mu jo je blagodušna gospa Marija, ki je z vso svojo ljubeznivostjo skrbela, da ga niti najmanjša stvarica ni vznemirila. Tiha zadovoljnost se mu je brala na obrazu in tudi vesel je znal biti v veseli družbi.

Na večerne sprehode je hodil sedaj redno vsaki dan, ker so se okolnosti spremenile in v tem obziru ni bil več sam od sebe odvisen. Plavooka Marica namreč, katero je ljubil nad vse, imela ga je popolnoma v svoji oblasti in ta je tudi odločila, kedaj, kam in kako dolgo se gresta sprehajati. Gospod Migolič je časih že sam pozabil, da je Marica hči tiste Ciganke, ki je pred sedemnajstimi leti v njegovi hiši porodila in potem otroka skrivaj nazaj prinesla; od tistega časa tudi ni bilo čuti ne sluha ne duha od kakega Cigana, ki bi bil po svojem otroku povprašal, in Migoličeva sta jo vzgojila kot svojo hčer. Marica sama ni vedela, da so jo Cigani prinesli v hišo, in je ljubila gospoda in gospo z vso otročjo ljubeznijo kot svoje stariše. Migoli-

čeva sta sklenila o tem molčati in tudi drugim ljudem, kateri so kaj o tem vedeli, prepovedala ji to praviti, in tako so se skoraj vsi utrdili v mislih, da je lepa rejenka, Migoličeva hči. Kdo bi bil pa tudi trdil, da ima Marica cigansko mater ali Cigana za očeta! Lepi mehki, dolgi kostanjevi lasje, nežno, mlečnobelo, zdravorudeče lice, velike modre oči, vse to je tako nasprotovalo tej misli, da bi nihče ne bil verjel, da je deklica ciganskega rodu. Obraz sicer ni kazal posebne lepote, a njena vitka, ne prevelika postava in njeno vedenje jo je storilo tako mično, da jo je vsak moral z dopadanjem gledati in kogar je pogledala s svojimi milimi modrimi očmi, ta je ni mogel tako hitro pozabiti, če je imel srce.

Gospa Migoličeva je v svojem veselji in v svoji sreči ostala vedno enako mlada; vsakdo bi bil lahko rekel, da je ta lepa, blagodušna in radodarna gospa komaj trideset let stara. Marico je ljubila bolj, kakor bi bila morda svojo lastno hčer in vsako željo jej je spolnila, samo da bi njena ljuba hčerka bila srečna in vesela. Saj so se njene želje pred sedemnajstimi leti tudi spolnile in od tačas biva taka dobrodejna in čarobna sreča pri njih. In v resnici je bilo prvo

pomogel narodom do enakopravnosti, zadovoljil narode in osrečil — državo.

Slovenci smo hvaležen narod, ki vemo ceniti najmanjšo zaslugo državnika za naš tepani rod, zato pa je tudi naša hvalodolžnost napram pokojnemu grofu Hohenwartu — večna.

Naša nemška birokracija.

Avstrijska vlada ima ta neizbrisljiv črn greh na svoji brezvestni duši, da skrbi pri politični upravi v vseh kronovinah za dobro dresiran birokratski naraščaj, vzeti večinoma iz aristokratskega jegulastega plemena. S tem dela kar hoče. In zato ta vlada dosledno prezira slovenske pravnike, ki so slučajno vstopili v politično službo, ali pa jih takorekoč „z očmi ven meče“, kot bi Slovenec ne smel biti političen uradnik. In zaradi tega sovraštva do slovenskega naroda se — z malo izjemo — tudi noben slov. pravnik noče posvetiti politični službi, kjer so pripravljene sedeži in karijera le za — domače in tuje aristokrate.

Iz tega, da se v politično službo v Slovenicah jemlje le ljudje plemenitaškega rodu, izvira — kar se samo ob sebi umeje, — da ne dobimo pri teh oblastvih uradnikov zmožnih obeh deželnih jezikov, zlasti ne na Koroškem in Štajarskem in več ali manj tudi v Primorju ne. Politični šefi, ki niso od mladega služili v tacihi kronovinah, se z znanjem drugega deželnega jezika tudi niso sprijaznili, zato ga tudi neznajo. Če se ga v šoli ni učil, kje naj se ga pozneje zadostno nauči, toliko nauči, kolikor ga v praksi služba zahteva!

Ali vlada pride, kadar se jo prime za ta grešni aparat, takoj z izgovorom, da ni slovenskega naraščaja v politični službi, ali pa naravnost trdi, da je večina uradnikov zmožna slovenskega jezika. Vsaka taka trditev je naravnost smešna, ker se zaletava v obraz razmeram kakršne so v resnici. Vladi se ne zdi vredno skrbeti za take uradnike in zato izbira tudi za slovenske kraje le aristokratske ljudi. To pač ni v interesu javne službe, pa je tudi nasilstvo na pravice slovenskega naroda!

To pa se praktikuje že od nekdaj pri političnih instancah. Kje je potem mogoča pravica po — zakonu? Če politični uradnik, bodisi okrajni glavar, vladni svetnik ali tudi le okrajni komisar, nima slovenskega jezika popolnoma v oblasti, se s stranko ni ustmeno ni pismeno ne razumeta — (k večjemu s tolmačem, kar pa vendar ne gre!) in nasledek zmešnjave je ta, da slovenska stranka krivico trpi! . . . To se dogodi v nas vsako leto po večkrat. Deželna vlada in nje referentje pa se kaj radi pridružijo nižjim političnim uradnikom, in tako smo pri drugi instanci z razsodbo tam, kjer smo bili pri prvi. Znanje slovenskega jezika je političnim uradnikom neobhodno potrebno in zato potreben tudi tega jezika zmožen naraščaj. Ako vlada še do zdaj ni skrbela za občuten pomanjkljaj, se

ji mora po naših poslancih pri prvi priliki to zatrobiti na uho! Narodi nismo zaradi vlade tu, ampak vlada zaradi nas in ta vlada mora naše pravice — spoštovati!

Celjske novice.

(Imenovanje.) Okrajnim tajnikom sta imenovana gg. Anton Bervar, začasni namestniški uradnik pri celjskem okr. glavarstvu ter orožniški stražmojster Anton Ivanetič.

(Vojaške vesti.) V okrožju našega domačega polka št. 87 izvršile so se iz majnikovem avanzmaju naslednje premembe ter so imenovani: Polkovnikom podpolkovnik Ljudovik Matuschka, Podpolkovnikom major Jakob Arlati za 98. pešpolk. Majorjem stotnik 1. razreda Ernest Kopfinger pl. Trebbienau, dosedaj pri 3. pešpolku. Stotnikom 1. razreda stotnik 2. razreda Rikard Pig. Stotnikom 2. razreda nadporočniki Feliks Mreule, Venčeslav Pflieger za 22. pešpolk, Maks Maschke za 16. pešpolk in Viktor Scarpa za 63. pešpolk. Nadporočnikom poročnika Karol Koranczuk in Boleslav Zaleski. Poročnikom častniški namestnik Oto Weber. Žandarmerijski poročnik pri štaj. poveljstvu, Oskar Hauer, je imenovan nadporočnikom. — Polkovnim zdravnikom je imenovan nadzdravnik dr. Vencelj Mista.

(Sočutje) izrekli so slovenski poslanci Štajarske grofici Hohenwartovi in so odposlali naslednji telegram: Slovenski poslanci Štajarske izrekajo Vaši Vzvišenosti svoje globoko sočutje na nenadomestljivi izgubi velikega državnika.

Dr. Serbec.

Na kar so prejeli naslednjo zahvalo: Srčna zahvala na tolažilnem sočutju

grofica Hohenwart.

(Novi lovski zakon za Štajarsko) dobiti je v trgovini Dragotin Hribarja v Celji. Stane 5 kr. komad, po pošti 7 kr.

(Vžigalice družbe sv. Cirila in Metoda!) Opozarjamo slavno občinstvo, da vžigalice pod imenom: Pravé „Slavia“ parafin-šibice ter Pravé „Slavia“ šved-šibice, niso vžigalice družbe sv. Cirila in Metoda ter dotična tvornica ne daje od svojega dobička nobenih odstotkov v kak koristen namen.

(Vodovod v Celji!) Vendar enkrat poštena ideja naših očakov, mislil si je vsakdo, ko je bilo brati, da je od 2. majnika t. l. naprej vsaki dan od 9.—12. ure videti v mestni hiši novi vodovod za mesto Celje na papirji načrtan. Za to ogledovanje pa še ničesar plačati ni treba. Najbrž da ostane vodovod pri tej magistratni tolažbi, ki delujejo na nestrpnost tako pomirljivo, kakor — prazen krožnik na pogrnjeni mizi.

(Olika nemških „žurnalistov“.) Celjski Nemci navadno zagovarjajo svojo versko mlačnost s tem, da nimajo nemško mislečih duhovnikov. Nad vse pravicoljubno naše cerkveno vodstvo hotelo je tedaj tem izgovorom odpomoči ter naročilo nemškega misijonarja, kateri celo na prižnici povdarja, da je veren Nmec. Za te

koči teden povabljen je bil zopet k misi'onu v tukajšno nemško cerkev. Pa kako so sprejeli obskurni naši Nemci svojega rojaka in somišljenika. V tukajšnjem nemškem glasilu čitati je v dobrodošel mnogo o — „eine gehörige Tracht Prügel“. Govorjenje in pisanje nemških revčkov strinja se tedaj edino le — v laži in hinavstvu.

(Sršen-Seherschön!) Dobili so celjski Nemci velikega jezik-oslovca v pritlikavi osebi renegatskega nestvora. Da bi to človeče prikrilo svoje slovensko ime in pokolenje, dokazuje v tukajšnjem nemškem lističu med drugimi oslarijami, da je večina slovenskih imen nemškega izvora. Tako, da je naš Sršen iz nemškega Seherschön. Čudno, da ni konstatoval siromaček, da izhaja ime Ambrožič od Armbrustschütz. Hudomušnemu jeziku oslovca pa bi privoščili, da bi se njegova razmršena butica seznanila s par onih živalic, katere imenuje Slovenec sršen. Ne zljubilo bi se mu več jih z „seherschön“ titulirati.

(Zaničevanje Slovencev) je v Celji že več ko neznosno, to še vsled tega bolj, ker nas poklicane oblasti ne branijo, kakor bi morale; mi sami pa le preradi — trpimo; naši voditelji pa imajo mnogokrat skrbi, ki niso ob enem tudi naše. — Časnik celjskih Oechsov nas sme blatiti in zasramovati kolikor mu drago, in pri javnih napadih na Slovence nikoli ne najdejo krivih. — V zadnji nedeljski številki spravila se je „celjska žaba“ na omiko slovensko, katero v svojem tolovajskem običaju ponižuje, nazivajoč Slovence „rojen duševen zajedavski narod, ki nima daru za svojo čudorednost.“ — Ta psotka ni naletela spodtike pri državnem pravdnistvu, kakor tako mnogo ščuvanje zoper Slovence ne. V istem listu pa se čudi „vahtarca“, da ni bil zaplenjen naš list zaradi opazke, da je bil predsednik v razpravi zoper Oechsa in drugove celjski Nmec Reitter. — Celjski klevetniki Slovencev kažejo s to opazko, kaj si drznejo zahtevati od državnega pravdnistva. — Začetkom omenjeni, Slovence zasramujoči članek celjskega nemškega lista za razsodne ljudi ne bi bil potreben odgovora; toda koliko takih bere „celjsko žabo?“ To ravno nje mazači vedo in zato hujskajo, ker so gotovi, da vzbujajo s takimi spisi naravnost divje sovraštvo zoper Slovence pri celjski brezmiselnosti sodrgi. — Črez 1000 let so bili ubogi Slovenci duševni in telesni hlapci Nemcem, in še dandanes nimajo nobene srednje, kaj še le visoke šole, slovenske. Čuditi se je zares, da smo Slovenci v takem tlačanstvu in suženjstvu dozdej sploh mogli kaj samostalnega na duševnem polju storiti. Očitati nam uboštvo naše samosvoje omike more le nečloveška duša trgovca s sužnji! Sram jo bodi, in vsak pošten človek je ne bode imel vredne, da pljune v njo! — In soli Nemci res toliki samosvoje duševni? Očitajo nam, da nimamo svojih knjig za šole! Ni še mnogo črez 30 let minulo, ko jih Nemci tudi niste imeli — večino nemških učnih knjig priredili so Slovenci Nemcem — in kdor je pred 40—50 leti hodil v gimnazije, spominja se dobro, kako so profesorji svojo modrost

nadstropje Migoličeve hiše kakor raj za vse, ki so v njem prebivali.

Bilo je proti poludne, ko je Mirko vstopil pri gospodu Migoliču. Malo začudeno je pogledal neznanega mladega moža, a ko se mu je predstavil, rekoč: „Moje ime je Mirko Randič iz Bukara“, ga veselo iznenaden vpraša:

„Pa vendar ne tistega Randiča sin, ki je pri meni za krmarja služil?“

„Da, ravno tistega. Sicer vam imam neko pismo izročiti, katero so mi oče na smrtni postelji dali.“ Rekši, mu poda pismo.

„Kaj pravite? na smrtni postelji? Tedaj je že umrl blagi mož?“ vpraša naglo Migolič.

„Žali Bog! Pred enim tednom smo jih zanesli k večnemu počitku,“ odgovori žalostno Mirko.

„Omilujem vas, gospod Randič, da vas je taka nesreča zadela. Tudi meni je žal za njim; tako dobra prijatelja sva si bila. Pa saj je lepo starost doživel, mnogo se je trudil v svojem življenji in pač ponosen je smel biti na takega sina, ki mu je z žalostnim srcem zatisnil oči na večno. Ne žalujte preveč po njem! On je nalogo tega življenja vestno izvršil in se pre-

selil v boljše, srečnejše življenje,“ tolaži ga Migolič, ponudi mu uljudno prostor in odpre pismo.

Mirko se vsede njemu nasproti. Zavzet je bil od te prikupljive priljudnosti in prijaznosti gospoda Migoliča.

Tega ni pričakoval, da bo ta bogatin tako ljubeznjiv proti sinu svojega nekdanjega krmarja; vsaka njegova beseda mu je dobro dela, tako čudno mu je bilo pri srcu, kakor bi bil našel dolgo zaželjenega prijatelja. Spomnil se je besed svojega očeta, ki mu je Migoliča opisoval ravno takega, kakršnega je sedaj našel.

Iz teh sanj ga prebudi Migolič. Prebravši pismo mu z veselim obrazom poda roko.

„Bodite mi še enkrat pozdravljeni v moji hiši. To je prav, da ste v Reki dobili službo. Kakor dolgo tukaj ostanete, ste popolnoma moj. Ta soba, v kateri sva zdaj, je vaša; sicer je celo moje stanovanje vaš novi dom, v katerem se bode te gibali, kakor nekdanj doma pri svojih stariših.“

Mirko se je izgovarjal, da to ne gre, da je njegov zaslužek dovolj velik, da si vse to lahko sam preskrbi, da take nadleže ne more in ne sme gospodu Migoliču delati, in še z drugimi rečmi se je opravičeval. Toda to vse mu ni nič

pomagalo. Migolič je govoril tako odločno in ob enem tako uljudno ljubeznjivo, da se mu je moral naposled nehote udati.

Med tem živahnim prepričanjem vstopi gospa Marija, katera je že v salonu slišala, da je nekdo pri soprogu v sobi. Migolič jej predstavi mladega uradnika in v kratkem razloži, da je to, sin njegovega nekdanjega, mnogokrat v srečnem spominu omenjenega prijatelja, ki je pred tednom umrl. Nazadnje še dostavi:

„Gotovo bodeš tudi ti vesela, če ti povem, da gospod Randič pri nas ostane ne kot gost, ampak kot stari prijatelj ali sorodnik.“

„Milostiva gospa,“ se skuša Mirko opravičevati, „ne zamerite; toda tega jaz ne smem storiti. Jaz imam pri sodnji lepo službo, katera mi bo toliko donašala, da si lahko dobro, brezskrbno življenje ustanovim; torej bi bil greh, ko bi jaz v tuji hiši zastoj živel in vrhu tega so vam moj oče še mnogo, mnogo dolžni za do brote, katere ste jim skazali.“

„Ne opravičujte in ne upirajte se! To vse vam nič ne pomaga,“ pravi gospa z ljubeznjivim smebljajem in mu poda roko. „Pozdravljam vas v naši hiši, katera bo odslej tudi vaša. Ustanovite se v njej kakor doma in mislite, da sem

iz svojih zapiskov učencem narekovali, ker ni bilo primernih knjig. Na celjski gimnaziji sta tako poslovala najdalje profesorja Orešek in Marek, katerih mnogi učenci živijo med nami. In da se nekaterim slovenskim pesnikom in pisateljem slovenskim pozna, da so čitali nemške slovstvene proizvode! Ne pozna se-li Klopstocku, Schillerju, Goetheju vpliv sv. pisma, grških in rimskih klasikov! Goethe pač prav pravi, da smo vajeni, da ljudje zasramujejo, česar ne razumejo. — Puhle glave odpadniške nesramne, učite se prej, potem pišite! — Neenako postopanje z nami in z nasprotnim časnikom v Celji pa vendar ne more dalje trajati. — Mi smo pisali, da mestni urad celjski brez pravice zavire dela slovenskemu dimnikarju pri izvršbi svojega obrta v Celji. Bili smo zaplenjeni. — Namestništvo je pozneje razsodilo, da ima g. Petavs pravico dimnikariti v celjskem mestu. Vkljub temu smejo celjski Nemci javno govoriti in pisati, da Petavs za Celje nima dopustila. Tega nikdo ne zapleni. — „Deutsche Wacht“ je smela celo pisati, da vlada nima letos nobene pravice vojaških novicev nabirati, — ni bila zaplenjena. Smela je pisati, da je divje tuljenje slovenskih vojaških nabornikov znak slovesnih čutov pri Slovencih, — ni bila zaplenjena. — Nasledki tega pisanja kažejo see v besnem sovraženju Slovencev, ki se v dejstvih javlja. — O tem treba govoriti na drugem mestu.

(Porotne obravnave.) Dne 1. t. m. je obsodilo tukajšno porotno sodišče 75letnega privitkarja Janeza Školca iz Prepuš pri Konjicah zaradi ponarejanja denarja v triletno ječo. Obsojeni je prestal še le pred dvema letoma 5mesečni zapor zaradi jednakega hudodelstva ter je pri sedanji obsodbi obžaloval, da mu niso hoteli več prisoditi nego tri leta. — Isti dan obsojene so bile tri znane tatice Marija Turk, baje iz Varaždina, Ana Bohak iz Stare vasi pri Ptujju ter Marija Muc iz Vugovške vasi zaradi drzne tatvine na sejmu v Žalcu. Prva je dobila 6 let, druga 5 let, tretja 6 let težke ječe. (Dalje prih.)

Slovensko gledališče v Celji.

Malokatera igra se je občinstvu tako priljubila kakor „Čevljar baron“. Snov je priprosta, vsakomu lahko umevna in dostojna. Dojivka v imenitni hiši zamenja v zibeli malega barončka za svojega sinčka. Pravi baron gre po svetu in postane čevljarski učenec. Dojivkinega sina pa vzgojijo pravim kavalirjem. Dojivki se na smrtni postelji vzbudi vest in izpove resnico, katero sto prav sedaj izve mati baroninja. Bistro oko postave iztakne pravega barončka v osebi Nacelja Počkajca. Le ta se povrne v naročje matere baroninje, kateri postane pravi enfant terrible. Polno zapletenih vrlo komičnih prizorov sledi drug drugemu. Mati baroninja pada iz ene omedlevice v drugo, pride celo do dvoboja med pravim in nepravim baronom, stvar postane silno kritična — dokler je Nacelj sam ne reši v splošno zado-

voljnost. Ako je ta priprosta snov že sama na sebi prikupna, komični prizori in osoljeni dovtipi še tembolj omilijo burko. Pa skoro se pregrešimo ako nazivljamo igro „Čevljar baron“ — burko. Najmanj zasluži ime „spevoigra“. Začetkom čina godba in petje, koncem čina godba in petje, vmes pa šaljivi kupleti — kaj hočemo — še več za značaj spevoigre. A ta glasba ni kar si bodi manj vredna. Sami odlomki iz glascvitih oper kakor „Stradela“, „Čarostrelec“, „Martha“, „Prenočišče v Granadi“, „La fille du regiment“ i. dr. Seveda mora potem razdražiti živce v homeričen smeh, ako hkrati na tako resno slavnoznano melodijo čujemo prepevati „Kolkor loncev sem pobila, kolkor piškam vrat zavila, tolkokrat te ljubim jaz“; ali pa potem v ginljivem duetu „kolkor se tu stebrov dviga, kolkor šal v Celj se šliš, kolkor glav v gledišči miga, kolkor je v Žalci hiš; kolkor imam jaz opravkov, kolkor plača vsak nas davkov, tolkokrat te ljubim jaz.“

Naš vrli čitalniški orkester je dvignil vso uprizoritev iznad stališča domačega gledišča. Čutili smo se v pravem, velikem gledišču, kakoršnega hoče v „Narodnem domu“ imeti tudi naš preslavni magistrat.

Pevsko društvo je imelo izredno srečo, ko je izbralo to igro, a še večjo srečo, ko je izbralo igralce. Ako pregledamo njih vrsto, ne vemo komu bi dali prednost. Vsakdo je bil na pravem mestu in zato nam je težko, da bi delali razloček med enim in drugim. Ako naj hvalimo fino aristokratsko igro in ravno take toilette gospe baroninje (gospica Meta Baševa), moramo isto redno hvaliti simpatično dobro šolani glasek Marijčke (gospica Vrečerjeva) ter komično masko in ravno tako igro „te švedraste tetic“ (gospa Kalanova). Izmed gospodov gre lavor-venec Nacelju (gospod Perdan). Odkar je prišel gospod Perdan v Celje, začelo se je dramatično vprašanje reševati živahneje. Kdor je imel nekoliko vpogleda za kulise, je videl, da g. Perdanu pripušča njegov glediški temperament, da je régisseur, inspicijent, učitelj itd. vse v eni osebi. O njegovih igralskih zmožnostih ni potreba posebej govoriti. Vsakdo se je lahko sam prepričal, da boljšega reprezentanta njegova utoga nima kakor je bil ravno ta Nacelj. Celjskemu društvenemu življu le želimo, da bi ohranil gospoda Perdana v svojo oživelost ter občinstvu v zabavo. Izborjen je bil gospod Boc kot mojster Podplat, izboren i v igri i v maski. Strah, spoštovanje in veselje — vsa čutila je vzbujala njegova igra. Resnega hišnega prijatelja in zdravnika je predstavljal g. dr. Karlovšek, kavalirski vzgojenega nepravega barona g. Rozina, njegovo zaročenko Arabelo je dala gospodična Miklavčeva, le-te oče je bil g. Sax, policaj in strežaj g. Terček, — vsakdo je bil na svojem mestu predstavljavec, proti kateremu bi tudi najstrožja kritika ne mogla zabeležiti pogrška. Tudi ostale dame in gospodje — zlasti pa regiment čevljarjev — so lepo popolnjevali izvrsten ensemble. Prepričani smo, da vsa ta pohvala ne bo zadoščala požrtvovalnim

predstavljavcem in igralcem. Toda če pogledajo kak namen, moralen vspeh so dosegli, tedaj jim ne sme biti žal svoje požrtvovalnosti. Srce nam je poskakovalo radosti, ko smo gledali silno množico priprostega občinstva v prostornih dvoranah „Narod. doma“. In ta množica je pridobila zavest, da Slovenci nismo samo „za hruške peč“, temveč da stojimo na visoki stopinji prosvete, v kateri se lahko kosamo s surovo ošabnim Nemcem. Da ste vzbudili to zavest v priprosti množici — to zavest imejte tudi vi, dragi igralci. Zavest narodnega dela naj vam bode iskrena zahvala, zavest narodnega dela naj vas vzbuja v nadaljevanju!

Spodnje-štajarske novice.

(Duhovniške premembe.) Gvardijancem minoritskega samostana v Ptujju je izvoljen č. o. Alfonz Svet. — Premeščeni so nadalje č. gg. kapelani: Alojzij Cizerlj v Št. Urban pri Ptujju, Kovačič Anton k Sv. Jakobu v Slov. gor., Ivan Kansky v Ribnici na Pohorju; Anton Drogenik, dosedajni kapelan v Ribnici, je vsled bolezni začasno upokojen. Sprovizorjem v Razborju pri Slov. Gradcu je imenovan č. g. Fr. Pečnik, župnik v Podgorju. — Razpisana je župnija Laporje (patr. Studenice) do 30. t. m.

(Osebna vest.) Avskultantoma za okrožje graškega nadsodišča sta imenovana gg. odvetniški praktikant na Dunaju dr. Anton Rojic in pravni praktikant v Celovcu Ludovik Perscha.

(Učiteljice ročnih del) sta postali: nadučiteljica soproga gospa Pavla Majcen v Lehnu nad Mariborom ter gdč. Emilija Jager v Razvanju pri Mariboru.

(Ljudskošolstvo na Štajarskem.) V šolskem letu 1897—98 je bilo vseh ljudskih in meščanskih šol na Štajarskem 894, tedaj štiri več kakor v letu 1895—96. Izmed teh je bilo 13 meščanskih, 828 ljudskih in 53 zasebnih šol. Učni jezik je bil v 636 šolah nemški, v 220 slovenski in v 38 utrakvistični. Od 191.088 za šolo godnih otrok obiskovalo je šole 183.606, tedaj 96%. Vsega učiteljskega osebja na teh ljudskih in meščanskih šolah je bilo 2322, od teh je imelo spričevalo učne usposobljenosti 1450 učiteljev in 530 učiteljic, spričevalo zrelosti pa 127 učiteljev in 121 učiteljic, dočim je bilo brez vsacega spričevala 56 učiteljev in 38 učiteljic. Povprečno je prišlo na jedno učiteljsko moč 73 otrok. Ta primera pa je seveda le „povprečna“, kajti med tem ko ima učitelj po nemških mestih in trgih ter na šulferajnskih šolah sploh 30—40 učencev, pride na jednega učitelja v slovenskih okrajih, kakor v šmarijskem ali brežiškem po — 200 do 300 učencev! Razven imenovanih šol je imela naša dežela pretečeno leto še 18 strokovnih šol za nižje obrtnike, 10 kmetijskih ter 7 nadaljevalnih tečajev za deklice skupno z 1039 učenci.

(Prebivalstvo Štajarske.) Pri ljudskem štetju l. 1890 bilo je v naši kronovini 1.274.665 prebivalcev. Od tedaj naraslo je število vsako

jaz vaša mati, moj soprog pa vaš oče. Ne sramujte se in ne branite se dalje, če ne, bom huda. Pa vašo prihodnjo sestro vam moram tudi pokazati, da se seznanite z njo.“

Rtekši mu veli vstopiti v salon. A ravno ko misli Mirko čez prag stopiti, mu že pride Marica v mični domači obleki nasproti. Mislila je poklicati k obedu, a tukaj je stal čisto tuj, mlad gospod pred njo; glasu jej je zmanjkalo in vsa kri jej je šinila v glavo. Tudi Mirko ni mogel v prvih trenutkih besedice izpregovoriti; mlada gospica ga je srečala tako nenadoma tako nepričakovano, da je kar nem obstal, potem se še le priklonil. Iz te zadrege ju reši gospa in jej v kratkem pove, kdo je gospod in da bo odslej njen brat, katerega mora čislati. Sramežljivo mu poda Marica roko, katero on rahlo stisne in kmalu sta bila seznanjena.

Pri obedu je moral sedeti zraven Marice, ki je imela ulogo hišne gospodinje. Od začetka mu je bilo nekako čudno pri srcu. V tuji hiši in pri tujih ljudeh je bil primoran gostoljubnost uživati in sicer zoper svojo voljo; a ti ljudje so bili tako odkritosrčno ljubeznjivi, da se jim ni bilo mogoče zoperstavljanje in kmalu se je čutil popolnoma domačega; njemu nasproti so

sedeli dobri in ljubeči stariši, na desni pa skrbna, mlada sestra kot hišna gospodinja. Zabava pri obedu je bila tako domača in prostosrčna, da je Mirko na ves zunanji svet pozabil in zvesto poslušal gospoda Migoliča, ki je pripovedoval, kako sta nekdanj s starim Randičem kupčevala in krmarila po širnem morju. Mirko pa je moral povedati kaj o svojih dijaških letih in ko mu je italijansko vino jezik ugladilo, so se dovtipne šale kar vrstile in gospa in Marica sta se na ves glas smejali. Posebno Marica je bila tako vesela, da se je naposled že kar krčila od smeha. Vse kar je Mirko povedal, se jej je tako neznano dopadalo. Tudi gospod Migolič je bil danes ne navadno vesel in večkrat mu je ušla kaka šaljiva.

Ko se je Mirko po obedu vrnil v svojo novo sobo poleg salona, je bilo že vse zanj urejeno. Lepa pisalna miza, turški divan, postelja, omara in druga oprava: vse je bilo tako okusno in elegantno, da je Mirko stal sredi sobe očaran in občudoval svoje novo stanovanje; čutil se je neizmerno srečnega. Njegov prijatelj Davorin je resnico govoril, ko je trdil, da bo pri bogatem in blagodušnem Migoliču dobro vzprejet. Toda toliko on ni pričakoval, tudi nikakor ne zaslužil.

VII.

Srečnim ljudem naglo mine čas. Pretekla je jesen, zima in prišla je mlada, lepa pomlad. Solnce je vzpenjalo vedno višje in dnevi so postajali gorkeji. Tembolj prijetni so bili hladni večeri, posebno na morskem obrežju. Majhni valčki so se zlatili in srebrili v zadnjih solnčnih žarkih in trepetali na bliščeči površini tja v neskončne daljave. Dobrodejen, hladilen veter je pihljal od čarobno razsvitljenega morja sem na obrežje, katero se še ni popolnoma ohladilo od solnčne vročine. Mnogobrojna množica se je šetala ob morju; pihljajoča sapica jo je izvabila iz zaduhlih stanovanj, kjer se je čez dan skrivala pred pekočimi žarki.

Tudi Migoličevi so se redno sprehajali na morskem obrežju, če je le vreme bilo ugodno. Gospod, Marica in Mirko so bili vsaki dan med sprehajalci; gospa se je samo daljših izletov udeleževala. Danes prvokrat sta bila Mirko in Marica sama. Migolič se je že popoldne slabega čutil in je ostal doma.

(Dalje prihodnjič.)

leto, tako, da je bilo koncem leta 1891, 1892, 1893, 1894, 1895 in 1896 naslednje razmerje prebivalstva: 1.282.711, 1.288.444, 1.296.686, 1.306.201, 1.324.254, in 1.324.544. Ako prištejemo k zadnjemu številu še okoli 8043 vojaštva, pokaže se skupno število prebivalstva na Štajarskem koncem leta 1896 z 1.332.587 oseb. Med temi je 655.748 moškega in 668.796 ženskega spola. V celi tostranski monarhiji je bilo l. 1890 prebivalcev 23.707.906, l. 1896 pa že 25.243.055 prebivalcev.

(Pomanjkanje živinozdravnikov.) V jedni zadnjih sej dež. zbora štajarskega je bil na vrsti tudi razgovor o živinozdravništvu na Štajarskem. Vseh okrajnih živinozdravnikov imamo v deželi 37, dočim je tedaj 27 okrajev brez živinozdravnikov. Deželni odbor se vsled tega poziva storiti pri vladi potrebne korake, da se ustanovi za Štajarsko živinozdravniška šola. Ker je živinoreja tudi v slovenskem delu dežele jeden glavnih gospodarskih strok, in baš Slovencem primanjkuje praktičnih in jezikovno usposobljenih živinozdravnikov, zahtevajmo, da bo nameravana šola jednako pristopna tudi Slovencem.

(Pri Sv. Martinu v Rožni dolini) ima bralno društvo v novem šolskem posloju dne 7. t. m. svoj ustanovni shod po tem le vspredu: 1. Pozdrav predsednikov. 2. Čitanje in razlaganje pravil. 3. Govor. 4. Vpisovanje novih udov. 5. Volitev stalnega odbora. Med posameznimi točkami zapeli bodo domači pevci kako pesem; naznanil se nam je tudi g. Belé z gospodarskim podavanjem. Ker se druga povabila ne bodo razpošiljala, vabi tem potom k shodu najljubnejše osnovalni odbor.

(Veselica v Vojniku), ki se je vršila dne 23. m. m. je gotovo vredna spomina. Kako presenečeni smo bili, ko nastopijo na odru sami kmetski narodni fantje, ter zapoje v čistih, ubranih glasovih pesem „Hej Slovenci“. Tej pesmi se je vrh vspeveda dodala še vedno kaka narodna. Najbolj nas pa je veselo osupnila pesem „Domovini“. Ta spev, ki je eden najtežjih, kar jih ima slovenska pesmarica, se je pel tako sigurno in z občutkom, da smo morali vrle mladeniča le občudovati; posebno pa sta se obnesla oba solista K. Kveder in M. Žumer. Tudi čveterospev je zaslužil pohvalo. Tamburaši, ki so ob enem tudi pevci, so se izkazali za kratek čas svojih vaj, dosti dobro izurjene. Kakor se je izborna pelo, tako sta se tudi obnesli dramatični predstavi. V veseloigri „Prvikrat pri fotografu“ nam je posebno ugajal smešni Kraševc. Tudi burka „Stotnik in njegov sluga“, se je predstavljala izborno. Le čuditi smo se morali, da se zamoreta kmetska fanta Fr. Mlakar in B. Žgajnar toliko izobraziti v tej stroki, ter predstavljati omenjeno burko — dovršeno. Pred slednjo točko se je oglašil g. dr. Karlovšek, podstarosta „Celjskega Sokola“ k besedi. S kratkim, pa jednatim govorom je navduševal občinstvo za slovensko govoricu in pesem, na kar se je zapela na odru pesem „Naprej“, kateri se je tudi občinstvo z navdušenimi glasovi prizvalo. Po veselici je bil ples, katerega je občinstvo živahno podpiralo do zore. Da smo se pa tako razveseljevali in prijetno zabavali ob razmotrivanju vspeveda veselice, se imamo zahvaliti gospodu učitelju Bizjaku, kateri je pristne kmetske fante spravil do tako visoke stopinje v petju, tamburanju in predstavljanju. Slava našem delavnemu učitelstvu! Živeli narodni kmetski fantje! — Kakor po navadi, pokazal je tudi pri tej priliki Zottl nov France, znani protestantski mežnar — svojo visoko alkoholično oliko. Saj ga tako ni nič v hlačicah, le Lednova apoteka ga še nekoliko vzdržuje, da si upa zalajati za kakim voglom. Fej!

(Umrli je) v Laškem trgu 87letni Franc Valentinič, oče znanih pruskih agitatorjev.

(Usoda jurklošterske graščine.) Jurklošterskim občanom so menda res prisojene vse egipčanske ujme. Sedaj je namreč kupil ondotno graščino od g. Sladoviča, kateri se je v tem kratkem času zeló priljubil, nek — Žid Neuberger za 137.500 gld. Stavil bo parne žage ter sčasoma „fletno“ obril ondotne, od prednikov še precej varovane gozde.

(Za železnico Kamnik-Mozirje.) Železniško ministerstvo je dovolilo na jedno leto Štefanu

pl. Daubachy-ju v Zagrebu, da izdela tehnične priprave za navadno krajevno železnico od postaje Kamnik, Nova Štifta, Gornjigrad, trg Rečica in Mozirje do postaje Rečica na Paki k progi Celje-Velenje.

(Od Save.) Gospod urednik, Vi ste jako radoveden človek. He, radi bi zvedeli, kdo li je tisti zdravnik na Spodnjem Štajarskem, ki je dobil od Súdmarke 300 gld. podpore? No, pa pridite sem doli k meni, pokazati Vam ga hočem! Mi imamo razne ljudi, — tega bodete se prepričali! Pa ta umazana Súdmarka! Kaj je to 300 gld.? To je mnogo premalo, da bi se ob tem živelo! Treba več! Še nekaj Vam imam sporočiti. Zadnje volitve v bolniško blagajno sevniško so za nas jako neugodno izpadle. Pristni Nemci so si pridobili zmago, načelnik je pek Krulej, (doma od Sv. Martina v Rožni dolini), načelnik nadzorne odbora pa je zidarski pomočnik Andrej Simončič. Tega slednjega gospoda načelnika vrgel je pred kratkem nek oštir iz svoje gostilne na ulico, ker mu je pobrisal, ne da bi plačal, ter je celó z nožem v roki grozil fantu, ki ga je za plačilo tirjal! O tej bolniški blagajni bom še govoril obširneje. Res, gospod urednik, Vam je že znano, kako je gospodaril nemški župan občine Zabukovje ter njegov tajnik Kompast.

(Romarski vlak v Marijino Celje.) Običajni romarski vlak vozil bode letos meseca avgusta Celje-Kapfenberg-Seewiesen. Ako se dosežejo čisti dohodki, obrnili se bodo v dobrodelne namene. Ker pa letos gosp. Ivanušu vsled primanjkanja časa ni mogoče prevzeti vodstvo vlaka, prevzel bo isto g. Franc Gajšek, posestnik in gostilničar v Poljčanah.

(Žice.) Na binkoštni ponedeljek ob 3. uri popoldne priredi tukajšno bralno društvo občno zborovanje. Govoril bode v šolski sobani gosp. nadučitelj Eberl o varstvu človeškega življenja. Ne samo prave ude društvenike, ampak tudi sosede in prijatelje vabi prav uljudno odbor.

(Šola zaprta.) Pri Sv. Jerneju pri Konjicah je bila šola od 10. aprila do 1. maja t. l. zaprta. Zboleli so namreč nadučiteljevi otroci za davico. Štiriletna hčerka Olga mu je na hudih nasledkih te bolezni dne 21. aprila t. l. umrla.

(Iz Konjic.) V seji dne 26. aprila t. l. je okr. šol. svet konjiški priporočal jedno prošnjo za starostno doklado, odobril račune kraj. šol. fondov, vzel na znanje definitivna oz. začasna nameščenja učiteljskega osebja, razširjenje čadramljanske štiritrazredne šole v petrazredno, predlagal nakazanje nekaterih nagrad ter sklenil poprašati nekatere denarne zavode, med temi tudi posojilnici v Celju in Konjicah, zastran posojila 5000 gld. za stavbo enorazredne šole v Resniku na Pohorju.

(Bralno društvo v Studenicah) priredi dne 11. maja t. l. veselico s sledečim vspevdom: 1. Hr. Volarič: „Slovenski svet“. 2. Narodna: „Slišala sem tičko pet“. 3. „V spanji“ (igra). 4. Dr. G. Ipavc: „Oblaku“. 5. Narodna: „Šel bom v planinco v vas“. 6. „Dva gospoda pa jeden sluga“ (igra). 7. „Na Nehaju gradu“. 8. Dr. G. Ipavc: „Ljuba spava“. Začetek ob 7. uri zvečer. K mnogobrojni udeležbi vabi odbor.

(Častnim občanom) imenovala je občina Tinje pri Slov. Bistrici ondotnega prečastitega gospoda župnika Janeza Stajnko.

(Razširjena šola.) Jednorazrednica v Špitaliču razširi se v dvorazrednico.

(Sv. Florjan ob Boču.) V nedeljo dne 30. aprila t. l. vršil se je ustanovni shod našega „Kmetijskega bralnega društva“. Izvoljeni so bili v odbor sledeči gg.: Matija Škorjanc, predsednik; Fran Lorber, namestnik in knjižničar; Svoimir Jamšek, tajnik, Jurij Dolšak, blagajnik; Luka Trafenik, Blaž Stres, Fran Stojnšek, Fran Ducman odborniki. Podlago osnovanemu društvu je dal pokojni gimnazijski profesor — šentflorjanski rojak — g. Luka Kunstek, kateri je zapustil v to svrhu lepo svojo knjižnico. Vresničili pa so sedaj domoljubno željo blagega pokojnika č. g. župnik, oba gg. aktivna učitelja ter vpokojeni g. nadučitelj Luka Trafenik. Slava spominu rodoljubnega profesorja, čast delavnosti šentflorjanskih razumnikov!

(Redek slučaj.) Dva domorodna prijatelja iz Huma pri Ormožu odbrana sta bila l. 1848 med vojake ter služila vsak pri drugem polku na

Italijanskem. Dolgo nista vedela drug za drugega, kar se najmeta pred neko bitko. Najprvo sta veselila ter zopet žalostno poslovila, misleč, da ostaneta na bojišču. Prišlo je drugače. Po vojski se najmeta zopet pri domači cerkvi. Vesela in zdrava sta gospodarila do letos. V enem tednu umreta oba in našla sta se zopet na grobišču v večno spanje. Bila sta to Jakob Jesih in Ivan Najžar. Naj v miru počivata!

(Vremenska postaja ne Cvenu) beleži v mesecu aprilu. Povprečna toplina 10-2° C. a 1-6° C. nižja od lani. Najvišja toplina dne 20. ob 2. h. p. m. 20-2° C. Najnižja toplina dne 10. ob 7. h. a. m. 0-2° C. Največ padavin dne 12. 24-7 mm. Vsota padavin 97-5 mm. Število dni s padavinami 19, z meglo 2, z nevihto 3. Povprečna oblačnost 6-7. 10. 22. 24. in 25. mrz.

(Električna železnica Maribor-Ptuj) Zemljemerec Schmid, kateri misli prevzeti zgradbo električne železnice za mesto Maribor in okolico poizveduje na Ptuj, kako mislijo o zvezi obeh mest Maribor-Ptuj po najkrajši električni železnici.

(Ponesrečil se je) dne 27. m. m. zunaj Maribora železniški službenik P. Vresnig. Pri premikanju vozov padel je v nad štiri metre globok Počkajski jarek ter utonil.

(Začasni ravnatelj na mariborskem gimnaziju) je postal starosta profesorskega osebja g. profesor Ivan Majciger, odkar se je preselil dr. Peter Stornik v Gradec, kjer je prevzel posle šolskega nadzornika za štajarske in koroške srednje šole.

(Klavnica v Mariboru.) Pretečeni teden je imel mariborski mestni svet izvanredno sejo, na kateri se je posvetovalo o nujni napravi mestne klavnice. Dasi so mariborski mestni očetje „napitni bratje“ in goreči prijatelji naših celjskih modrijanov, vendar so v svoji skromnosti baje takoj odklonili porujeni jim načrt naše mestne klavnice.

(Spodnještajarskim Slovenkam!) Res čuden spis bere se zadnji teden po nemških listih. Mariborski „Súdmarkovci“ stavijo namreč nemškemu gospodarjem nalogo, sprejemati v svoje službe same Nemke. Od kod jih bodo vzeli, tega ne vem in mislim, da tega sami ne vedó. Res, strah Nemcev mora biti velik, kjer se proti njemu tako energično zavarujejo. Sedaj se že bojé, da jih bodo slovenizirale slovenske dekleta. A treba paziti tudi priprostím našim deklicam. Če ne bode Nemk, pa bodo poskušali ponemčuriti slovenska dekleta. Tedaj, Slovenke, treba je temu nasprotovati z vsemi močmi v svesti: „Slovenke smo od zibelí do groba!“

Zavedna mariborska Slovenka.

(Lehenska podružnica sv. Cirila in Metoda) zboruje na binkoštni ponedeljek, t. j. dne 22. t. m. pri Brnku v Janževem vrhu. Začetek ob 4. uri popoldne.

(Mandat odložil) Poslanec knez Liechtenstein odložil je baje svoj mandat za štajarski dež. zbor.

(Nemško obrekovanje.) Nemški listi vedno trdijo, da v Gradcu ni Slovencev. Pred par dnevi pa so poročali o „surovem napadu“ 40tih Slovencev na nekega Taučerja. Že to, da je napadeni Slovenec, napadalci pa da so nemško govorili, kaže grdo laž nemških poročevalcev.

(Deželni zbor štajarski.) V seji dne 26. m. m. so podavali poročevalci deželnega kulturnega odseka o svojem delovanju. V seji dne 28. m. m. utemeljeval je poslanec Wagner svoj predlog gledé dobave potrebnih sredstev za zvišanje učiteljskih plač ter nasvetuje v to svrhu: 1. porabi naj se oni znesek osebne dohodnine, katerega prepušča država deželi; 2. uvede naj se šolnina za vse one stariše, ki pošiljajo svoje otroke v javne šole, ne da bi dosedaj v ta namen kaj prispevali; oprostiti pa je šolnina revne stariše; 3. pridene se tudi vsakojaki preostanek od dež. doklad. V tej seji uprizorili so Nemci prostaško komedijo, ker je poslanec grof Stürgkh na videz ugovarjal rabi § 14, v istini pa le blatil Slované, vlado ter kričal demonstrativno: „Mi Nemci zaničujemo razna ministerstva, pripoznamo pa le jedno nemško vladarsko rodovino: rodovino Habsburžanov.“ Pošteno je ugovarjal posl. dr. Serbec, češ, da so le Nemci prisilili vlado k § 14 ter da povrnitev k nekdanjim odnošajem, t. j. germanizacija Avstrije ni

več možna. Poskusil je bil to pred 100 leti cesar Jožef II., kateremu pa tudi ne more biti slovensko ljudstvo hvaležno. Cela seja potratila se je z nemškimi burkami.

Druge slovenske novice.

(Osebnost.) Pri finančnem ravnateljstvu v Ljubljani sta imenovana finančni koncipist g. Anton Janežič, finančnim komisarjem in konceptni praktikant g. Makso Debevc zač. finančnim koncipistom.

(Imenovanje.) C. kr. okrajnim šolskim nadzornikom za nemške šole na Kranjskem je imenovan g. K. Proft, c. kr. realčni profesor.

(Umrli je) v Ljubljani dne 28. m. m. zdravnik, dr. Mader, velik dobrotnik revežev. N. p. v. m.!

(Vrhniška železnica) se odpre in izroči prometu meseca junija t. l. Kakor znano, je namenjena ta železnica za osobni kakor tudi za tovarni promet, in je progla za zvezo z Gorico zelo pripravna in — kakor čujemo, že tudi pregledana in premerjena. Vrhniška železnica bode imela še lepo prihodnost.

(Redka lovska sreča.) V Žireh na Gorenjskem ustrelila sta pretečeni teden dva lovca v enem jutru osem divjih petelinov.

(Premovanje konj na Kranjskem) vrši se letos: meseca septembra in sicer dne 1. v Lescah, 2. v Kranju, 4. v Kamniku, 5. na Vrhniki, 7. v Ribnici, 15. v Trebnjem in 16. v Št. Jerneju na Dolenjskem.

(Drevo ga ubilo.) Dne 27. m. m. sekal je 78letni posestnik Anton Lužar iz Stare Loke pod Ljubnikom bukve, pri tem pa sta padli nanj dve debli ter ga ubili.

(Nove šole na Kranjskem.) V krškem šolskem okraju bodo zidali nove šole: Na Raki štirirazrednico, v Št. Jerneju trirazrednico, pri Sv. Križu trirazrednico, v Vel. Podlogu in v Vrhpolju pa dvorazrednico. V litjskem okraju se bo zidala v Polšniku jednorazrednica, v Zagorju se razširi trirazrednica v štirirazrednico, v Žalni pa jednorazrednica v dvorazrednico.

(Krške novice.) Nova bolnišnica, za katero je gospa Hočevanjeva še 5000 gld. darovala, odpre se s septembrom t. l. Dežela jej je darovala 1000 gld. podpore na leto in za zdravnika 700 gld. — Dežela pa ni hotela prevzeti plač tukajšnjih meščanskih učiteljev, katere okraj plačuje. Vlada je pa vendar tem učiteljem plače od 800 na 900 gld. zvišala. — Kmetijska podružnica dobi od dežele podpore 1250 gld. za svojo trsnico; enake podpore dobé tudi podružnice v Novem mestu, v Črnomlju, Vremu in v Vipavi, da bodo trte vinorejcem tudi brezplačno delile. — Pročelje tukajšnje župne cerkve bode okrašeno z lepimi in dragocenimi relifnimi izdelki slovenskega kiparja Zajca na stroške gospe Hočevanjeve.

(Kat. pol. in gospodarsko društvo) za Slovence na Koroškem ima svoj 10. letni zbor dne 18. t. m. popoldne v Celovcu v gostilni „pri Sand wirtu“.

(Iz celovške bogoslovnice) izide letos 14 novormašnikov, in sicer devet Nemcev in pet Slovencev. Med Slovenci je tudi naš rojak, gosp. Fr. Mažir od Sv. Ane na Krembergu.

(Tržaški škof pred papežem.) Na lahonske covadbe poklican je bil nedavno tržaški škof Šterk v Vatikan na odgovor. Vatikanski časnik poroča, da se je škof branil proti obdolžitvi, kakor da bi bil Italijanom sovražen. Na priporočanje papeževo in mnogih kardinalov, naj se izogiba konfliktom ter priporoča Slovanom zmernost, (!) odgovoril je škof, da je pri sedajnih razmerah malo vspeha pričakovati od posredovanja duhovništva. Iz tega pa se zopet prepričamo, kako krivo so podučeni o tržaških odnošajih na najvišjih mestih. Ali je že mogoče biti Slovanom bolj „zmernim“ nego so baš v Trstu v političnem in cerkvenem obziru!

(Osobna vest.) G. Adalbert Zelenka, poštni oficijal v Trstu, je imenovan poštnim upraviteljem v Trzinu.

(Električna železnica na Opčine.) Tržaški magistrat je sklenil dovoliti, da se gradi prihodnje leto električna železnica iz Trsta na Opčine.

(Umrli je) v Gorici dne 1. t. m. č. g. mrg. Ivan Kumar, zlatomašnik in častni korar prvostolne cerkve. R. i. p.

(Pri goriškem kapitelju) je imenoval cesar nastopne č. g. častnim kanonikom: Mat. Kravanja, knezonadškofijski kancelar, Martin Milost, župnik na Placuti in Ivan Trevisan, dekan v Gradiču ob Soči.

(Ravnateljem ženskega učiteljišča v Gorici) je imenoval naučni minister gosp. Štefana Križniča, glavnega učitelja na učiteljišču v Kopruter okrajnega šolskega nadzornika v Pulju.

(Slovenska zahteva — italijanska pridobitev.) Istrskim Slovanom je vlada že skoraj popolnoma zajamčila ustanovitev hrvatske gimnazije v Pazinu. Sedaj je vlada že zagotovila ustanovitev in javnost realne gimnazije, toda ne hrvatske nego — italijanske!

(Slovenci in istrski dež. zbor.) Deželni glavar dr. Campitelli je poslal slovenskim in hrvatskim poslancem pismene pozive, naj pridejo v deželno zbornico ali pa svojo odsotnost opravičijo. Vsi poslanci pa so poslali ta pisma nazaj, ker so bila laška. Dež. glavar je nato odposlal vsakemu posameznemu brzojavni poziv v italijanskem jeziku, katerega so slovanski poslanci na enak način odklonili. Nj. Veličanstvo cesar je poslal pred nekaj dnevi svojo zahvalo istemu dež. zboru, tudi slovenski pisano ter lastnoročno podpisano „Fran Josip“, a lahonski pritlikavec kakor je Campitelli, drzne se opetovano izzivati slovansko narodnost večine prebivalstva!

Druge avstrijske novice.

(Imenovanje v cesarski rodbini.) Cesar je imenoval nadvojvode: Franca Ferdinanda generalom konjice; Ludovika Viktorja flem.; Leopolda Ferdinanda, majorja pri 45. pešpolku, podpolkovnikom in Petra Ferdinanda, nadporočnika pri 93. pešpolku, stotnikom I. razreda.

(Državni položaj.) Nekaj odločilnega se pripravlja v sedajni dremoti, vsaj tako je povzeti iz raznih oficijoznih glasil. Potovanje ministrov na Češko se ponavlja. Te dni je prišel tudi finančni minister dr. Kaizl v Prago, da se posvetuje s češkimi poslanci ter jim obrazloži vladine razmere. Tekom tega meseca snide se na Dunaju izvrševalni odbor dešnice, tudi Nemci hočejo obelodaniti svoje zahteve. Vlada bo tedaj postavljena pred odločbo in morala bo pripoznati svojo „barvo“.

(Kdo bo Hohenwartov naslednik?) Pokojni grof Hohenwart je bil predsednik najvišjega računskega dvora. Ta služba je jednaka ministrom, vendar je od ministerstva popolnoma neodvisna ter podrejena le kroni. Med pravicami, ki jih ima predsednik najvišjega računskega dvora, je najvažnejša prednost, da imenuje, ozir. predlaga uradnike. Lahko si tedaj mislimo kake pristranosti in protekcije bodo nastale, če dobi to važno mesto Slovanom sovražen Nemeč. Ne vé se še, kdo bo dobil to mesto.

(Češki deželni zbor) se zaključi dne 13. t. m. Dasi ni bilo ves čas zasadanja nemških poslancev blizu, vendar se ni izreklo, da zgubé isti svoje mandate. Tega baje tudi Čehi ne želijo, ker bi potem pri novih volitvah gotovo prodrli Schönerer-Wolfovi pristaši, kateri bi pač prišli v zbornico, a bi delali — obstrukcijo.

(Šlezijški deželni zbor) je zaključil dne 30. aprila pomladansko zasedanje.

(Osemdesetletnico Ivana viteza Trnskega) so obhajali dne 1. t. m. v Zagrebu hrvatski književniki, pesniki, umetniki in pevska ter umetniška društva. Iv. vitez Trnski je starosta hrvatskih pisateljev, izmed mnogo delujočih „Ilirijanov“ pa gotovo edini še živeči. Bog ga ohrani bratom Hrvatom in Slovanom sploh do skrajnosti!

(Slovaški dobrotnik) V Stolnem Belemgradu na Ogrskem je umrl odvetnik Jan Martinka ter zapustil celo svoje premoženje v znesku 72 000 gld. slovaški „Matici“, da se podpirajo slovaške šole in drugi narodni zavodi.

Ogled po širnem svetu.

(Bodoča kneginja črnogorska), meklenburška princesinja Juta, dobila bo za doto od ruskega cara — dva milijona mark. Črnogorsko in drugo slovansko ljudstvo na Balkanu pa ni nič kaj veselo te zaroke svojega slovanskega sokoliča Danila s prusko princesinjo, kajti slovanski vladarski dvori so že itak preveč pre-

plavljeni z raznimi Battenberžani, Koburžani, — sedaj še pridejo Meklenburžani. Nasledek je tujinski duh in tuje šege.

(Italijansko ministerstvo), kateremu je bil predsednik Pelloux, podalo je kralju svojo demisijo.

(Koliko potrebuje finančna uprava Zjedinenih držav na mesec?) V mesecu aprilu je imela državna blagajna v Zjedinenih državah: dohodkov 41,611,587 dolarjev, izdatkov 65,854,000 dolarjev. Lep promet!

(Na Filipinih) so imeli baje Nemci in Švicarji med zadnjim ameriškim obleganjem glede kupčije velike zgube; Nemci zahtevajo za to od Amerike visoke odškodnine, toda Amerikani se takim zahtevam smejejo.

Dopisi.

Iz Savinjske doline. (Nujna potreba v Savinjski dolini.) Naša dolina zamore v prvi vrsti edino le na podlagi nesebičnega, vzornega uravnanja lesne trgovine uspevati, ker tukaj so vrata blagostanja. Da se to doseže, potrebna je ustanovitev navadne flosarske zadruge z enim skladiščem v Zagrebu, v oskrbi nekaterih zanesljivih domačih lesnih trgovcev. Ako hočejo veliki, navadno židovski prekupci, ob spodnji Savi vsled preobilnih, vodi izročeni splavov, po združenem postopanju ceno lesu zdatno znižati, bilo bi to skladišče rešilni angelj. V tem zavetju bi se premalo cenjeno blago na račun izkladalo.

Ko voda upade in splavov ni več pričakovati, vzdigne se hipoma cena, in v tem trenutku prišli bi proizvajalni stanovi z delovanjem na dan. Iz Zagreba so na vse strani čudovito znižani popusti voznih cen, enako stoji v potrebi tudi vodna vožnja proti turškemu carstvu ododprta. Ta zadruga lahko bi se z malimi stroški, lastnega nagiba uredila brez vsakih nadaljnjih privoljenj. Sčasoma bi v potrebi tudi od drugod deske kupovala in prodajala po zvišani ceni v druge daljne kraje.

Denarni promet vzela bi proti mali odškodnini katera banka, to je: izplačevala bi flosarjem in iztirjevala razne tirjatve prodanega blaga.

Kakor iz malega semena postane veliko drevo, tako nastalo bi iz malega podjetja veliko akcijsko podjetje, kateremu bi največe kupčijske tvrdke zvezo ponujale. Ako navaden nevesč težak ali delavec kje ob Savi postane vsled blagoslova iz nebes v nekaj letih premožen in imeniten, toliko lažje bi bila sreča na naši strani.

V drugi vrsti naj bi se še le mislilo na ustanavljanje kmetijskih zadrug, ker kmetija je izrečno v naši dolini lesni obrti podrejena. Ako ima lesni trgovec srečo in zanesljivo prodajo, ima denar tudi njegov lesni hlapec, poljedelec, obrtnik, davkarja itd. tako, da dobijo vsi nekaj zaslužka.

Misliti se moramo kmetijske zadruge v pravem pomenu, katerih skrb je, oddajati poljedelcem raznovrstne stroje za kmetijstvo, zanesljivo seme in nadzorovati skupno prodajo preobilnih poljskih pridelkov po najvišji ceni.

To se pa ne more od zavžitnih društev ali tako imenovanih kmetijskih zadrug na komzumni podlagi zahtevati, ker pri teh se le nekatere osebe okoriščajo. Taka društva ne morajo vsled obilnih poslovnih stroškov razno zavžitno blago tako vredno prodajati, kakor v tej stroki že osiveli narodni trgovci. Nimajo nobenih trgovskih zvez, so prisiljeni blago dražje kupovati in v največ slučajih jim pošteni tovarnarji in založniki (razen židovskih) še prodajati nečejo. Splavarske in kmetijske zadruge imele bi skupni čisti, požrtvovalni namen.

V jedinstvi je moč! Savin. les. trgovci.

Iz Loke pri Zidanemmostu. Dovolite, gospod urednik, da objavim tudi jaz svoje misli o zadnjih občinskih volitvah loških in o razmerah v tej občini sploh. Vaš zadnji dopisnik se nekako čudi, da volitve v loški občinski zastop niso bile tako gladke, kakor bi kdo mislil, ter da je nekaj nezadovoljnejšev v tej občini. To je res. Pa kdo je temu kriv? Ali ne zadnji občinski zastop sam, pred vsem pa bivši gospod župan Anton Kajtna. Nerazumljivo mi je, da se gospod dopisnik za tega župana tako vleče. Povem Vam

odkrito, da se pri občini le nemški uraduje, in da je iskal Anton Kajtna sveta vedno pri zidanmostovski gospodi, posebno pa pri znanem „Schul- in Schubleiterju“ Blažu Kropēju. Ali se je A. Kajtna kedaj potegnil za koristi kmetskega ljudstva? Ali ni Kajtna zidanmostovski gospodi vse dovolil, kar je le hotela? Ali ni on kriv, da ima tako uboga loška občina sedaj take homatije zaradi šolskega poslopja na Zid. mostu? V tem kraju naj bi se zidala šola, ki bi stala približno 24.000 glđ. In to naj zida uboga loška občina? Ali ni Kajtna kriv homatij zaradi šole v Lokavci? Šola je obstala kakih 14 let. A v tej šoli se ni nobeden naučil niti pisati niti brati, ker je daljava v šolo za uboge otročiče prevelika. Nobeno leto ni trajal poduk niti štiri mesece in če je že bil poduk, sedelo je v razredu 5—10 otrok in to so bili večinoma otroci bivšega učitelja H. Hribernika, katerega sta podpirala Südmarka in nemški šulferein. Vaša dolžnost je bila, gospod Kajtna, se na noge postaviti ter dotični gospodi razodeti, da s tem občina ni zadovoljna. V zadnjem letu se je lokavška šola podrla. G. Hribernik je šel v Rimske toplice stanovat in občina mu je morala vsak mesec 10 glđ. plačati za stanovanje. Povsod je tako pomanjkanje učiteljev, H. Hribernik pa je privatiziral pol leta. Zakaj pa tudi ne? Ni res, gospod Kajtna, saj loška občina ima zadosti denarja. Ni se čuditi tedaj, da so se zidanmostovski Židi, Nemci in nemškutarji za Kajtno tako zavzeli, da bi ga bili v I. razredu izvolili, ko bi bil v III. razredu propal. Njegova izvolitev se sicer ne razločuje mnogo od popolnega poraza, kajti dobil je najmanj glasov, in če je gospod Kajtna, pameten, naj le ostane pri svojem sklepu ter naj ne sprejme več županstva. Njegovega propada pa niso krivi niti socijalni demokrati (teh v Loki sploh ni), niti „Tominci“. Ne vem sicer, kaj misli gospod dopisnik s tem strašilom doseči, da omenja „Tomince“; to mu pa povem, da zahtevajo vsi: Štajarci, „Tominci“, Slovenci iz Italije za župana moža, ki bo v resnici Slovenec, ki se ne bo uklanjal Zidanmoščanom, ki bo slovensko uradoval, ki bo vedno skrbno čuval koristi kmetskega ljudstva. in ki bo včasih tudi v Celju gospodu okrajnemu glavarju svoje mnenje povedal brez obzira na levo in na desno. Loške občinske svetovalce pa opomnim, naj se zjedinijo ter naj izvolijo za župana slovenskega kmeta, značajnega moža, naj gledajo, da ostane županstvo v Loki.

Končno si želi gospod dopisnik miru v občini. Mir vsakdo želi. — Ali tak mir, kakršnega si želi gospod dopisnik, bi bil gnil. Miru prej ne bo, kakor da pridejo v občinski zastop možje, ki bodo zastopali koristi Slovencev, kojih je v občini ogromna večina.

Iz Sevnice. Pred dobrim tednom godile so se v Sevnici čudne reči. Če tudi so prebivalci v Sevnici ter okolici jako mirni, vendar je narkrat postalo vse živo; sredi trga zbrala se je skoraj vsa — nemška Sevnica, prav kakor da se začne revolucija. In kaj je bilo? Nič posebnega! Nek lajnar lajnjal je znano pesem: „O mein lieber Augustin“ in sevniki Nemci so ga kar obkolili ter mu odpevali: „Alles ist hin.“ Nam je bila to uganka; kaj le bi naj vse te komedije pomenile? In še le solze! Jokali so ter tulili, kakor Memfičanje, ko jim je bik Apio crknil! Nekateri celo pravijo, da je vsled teh solz Sava narasla, kar je lahko mogoče. Propadeni ter blede obrazi vseh „poštenih“ Nemcev pričajo, da se je nekaj strašnega zgodilo!

Še le pozneje smo zvedeli, kaj vse to pomeni. Visokorodni gospod dr. Artur Kaučič je namreč svojo graščino „prodal“ ter je napravil trdni sklep, za večno zapustiti nehvaležno Sevnico ter se preseliti v Gorenjo Avstrijo!

Če tudi je dr. Kaučič brezverec, vendar mu je Bog pamet razsvetil; kajpada, na Gornje Avstrijsko — tje spada on — ter vsi ljudje njegove baže! Dr. Kaučič je svetla zvezda — on je na širni planjavi stoječ beli kažipot vsem tistim, ki se med Slovenci tako nesrečne počutijo, da, on je „pristnim“ Nemcem — ičem etc. več, — mnogo več, kot n. pr. Montefione Židom.

On je prvi, ki je „pristnim“ dejanski pokazal, kako se znebiti teh nadležnih Slovencev. Bog daj, da bi se tudi drugi „pristni“ po njem

ravnali! Ta teden bodo pa vse premičnine, ki se nahajajo pri Kaučičevem gradu, prodane. Zdaj torej je jasno, zakaj tak krik in vik! „Pristni“ Nemci dobro vedo, da dr. Kaučič ni edina žrtev; kar se je z njegovo pomočjo zidalo, — vse, vse se bo razrušilo — zares — vsa reč je jako žalostna.

O zaslugah dr. Kaučiča bom še obširneje govoril. Za danes le toliko, da ima res neprecenljivih zaslug za ta okraj — in da ga bodo prebivalci sevnškega okraja imeli vedno v jako dragem spominu.

Če tudi štajarski juristi zgubijo jednega najdražjih biserov, imenitnega govornika ter pravnika — tolažimo se — želimo mu iz srca srečno pot, ter ga le prosimo, da še svojim so mišljenikom pripravi v svoji novi domovini primerne prostore! Če mu Sevnčanje postavijo spomenik, še ni določeno.

Iz Mute. V nedeljo dne 23. aprila t. l. popoldne imela je marnberška podružnica „Delavskega podpornega društva v Celji“ svoj ustanovni shod v salonu narodne gostilne pri „Stari pošti“ v Marnbergu. Vkljub slabemu vremenu prišlo je toliko delavcev, da so bli vsi prostori velike gostilne napolnjeni. Ob 5. uri otvoril je pooblaščenec „Delavskega podpornega društva v Celji“ g. Andrej Keček shod, razjasnil njega namen ter iskreno pozdravil vse navzoče. Na to se je volil začasni predsednik g. Egidij Cigler ter so se prebrala in raztolmačila pravila glavnega društva in podružnice v Marnbergu.

Zanimanje in radost brala se je delavcem na obrazih.

Ko so se raztolmačila pravila volil se je sledeči odbor:

Karol Wrus, zidarski mojster v Marnbergu prvomestnikom, Jakob Bučinek, urar blagajnikom, Franc Smolar, Mihael Jamnik in Andrej Keček, odborniki.

Za namestnike bili so voljeni Egidij Cigler, Josip Šanc in Arminij Lakner.

Prvomestnik Karol Wrus se zahvali za skazano mu čast, ter priporoči navzočim, da bi v obilnem številu pristopili novi podružnici. Da so njegove besede pale na rodovitna tla, pričal je izid. Pristopilo je takoj 91 udov.

Slava zavednim delavcem!

Koledar.

Petek (5.) Pij V., papež; Angel, muč. — Sobota (6.) Janez evangelist pred lat. vrati. — Nedelja (7.) 5. povelikonočna. Stanislav, šk., muč. — Ponedeljek (8.) Prikazen Mihaela arhangelja. — Torek (9.) Gregor, škof in cerk. uč. — Sreda (10.) Izidor, spozn.; Antonin, škof. (Križev teden.) — Četrtek (11.) Kristusov vnebohod. Marmert, škof. — Mlaj dne 9. ob 6. uri 44 minut zvečer.

Sejmi.

Dne 8. majnika v Arnovžu, Rogatcu, pri Sv. Miklavžu, v Polju in v Trbovljah. Dne 9. v Arnožu in Podplatu. Dne 10. v Brežicah in pri Sv. Lovrencu v Slov. gor. Dne 12. v Lembergu, Planini, Slov. Gradcu in pri Sv. Miklavžu v Savsalu.

Loterijske številke.

Dunaj 29. aprila 1899: 33, 79, 78, 1, 3.
Gradec „ „ „ 6, 90, 63, 65, 84.

Zahvala.

Slavna posojilnica v Konjicah je že več let sem velikodušno z izdatnimi vsotami podpirala našo šolo, kar je tudi letos s sklepom dne 16. sušca storila, podarivši nam 25 glđ.

Za vse podpore prejšnjih let, kakor tudi za letošnje izreka se tem potom najiskrenejša zahvala!

Krajni šolski svet v Tepanjih.

Načelnik: Šolar.

Ekonom

kateri je dovršil nižjo kmetijsko šolo na Grmu in srednjo vin. in sadj. šolo v Klosterneuburgu

išče službe.

Zmožen je slovenskega in nemškega jezika. Vojasčine prost. — Ponudbe blagovolijo naj se poslati na upravnništvo „Domovine“ pod „Oekonom“.

Seno in slama.

Podpisani ima na prodaj okoli 150 met. stotov lepega, samo sladkega sena, met. stot po glđ. 250 in toliko slame, met. stot po glđ. 185.

Ivan Govedič

(150) 1

župnik.

Kristijan Wolf

klobučar v Celji,

Kolodvorske ulice šte. 6

pri cesarskem klobuku

prodaja radi opustitve zaloge tujih inozemskih klobukov iste po jako znižanih cenah.

Nadalje priporoča najfinejše in lahke klobuke ter slamnike, jesenske lodnate in za turiste v različnih barvah. Svilene poslovne čepice od 30 kr. naprej, dobro znane domžalske slamnike za dečke od 15 kr. naprej. (152) 5—1

Sprejemem v delo

mizarskega pomočnika

za mojo tovarno v Žalcu.

(153) 3—1

Simon Kuketz.

Dva krepka učenca

rajši starejša, nego preslabotna sprejme

(151) Stefan Strašek

čevljarski mojster v Celji, Graška ulica.

(149) — Kupim —

lepo in dobro zidano hišo

z vrtom in hlevom, ležečo v Celji ali tik mesta.

Ponudbe pod J. J. v Šoštanji.

Stavba šolskega poslopja

proračunjena na 16500 glđ. se bo oddala na Ptujski gori 28. maja t. l. Načrt in proračun sta na razpolago pri šolskem vodstvu na Gori. Varščina 5%.

Krajni šolski svet Ptujška gora
dne 30. aprila 1899.

(148) 3—1

Anton Koren, načelnik

Prodajalka

katera je zvezdana in je več let že službovala v špecerijski prodajalnici, se sprejme takoj v novo otvorjeno špecerijsko trgovino v Celji.

(143) 2—2

F. E. Vošnjak.

Na prodaj

je jednonadstropna hiša, z lepim hlevom in ledenico. V hiši je trgovina in gostilna. Posestvo je na lepem prostoru. Tukaj se bode v kratkem zidala železnica. V tem kraju koplje se tudi premog. Več pove

Iv. Laurič

(132) 3—3

na Vranskem pri Celji.

Lepo malo posestvo

10 minut od trga Šmarje pri Jelšah na Spodnjem Štajarskem ležeče, se proda prav cenó. Obstoja iz lepe, zidane enonadstropne hiše s 5 sobami, 2 kuhinjami in 3 kletmi, gospodarskega poslopja, vinograda, ki je z 3letnimi, požlahtnjenimi amer. trtami zasajen, sadnega vrta, travnika, njiv, gozdička in male lične kapelice. Vse v najboljem stanu, arondirano in se proda le, ker je za posestnika preoddaljeno. Zemlje je 30909 m².

Natačneje pojasni dr. Derč v Ljubljani, ali g. Wagner, kupec v Šmarji pri Jelšah. 3—3

Preskušeni mašinist

ob enem kurjač kotlov, kateri se lahko izkaže z dobrimi spričevali, dobi stalno službo v tovarni za cement v Zidanem mostu ob juž. žel. 2—2

Najboljše strune

za gosli, kitaro, tamburico ali citre so za dobiti v trgovini

Drag. Hribar-ja v Celji

Rotovška ulica št. 2.

Slavnemu občinstvu
uljudno naznanjam, da sem preselil svojo

mesarijo

iz Glavnega trga k farni cerkvi v hišo gospe
Bratanič št. 1 — Ob enem se najljubše pri-
poročam za mnogobrojen obisk ter zagotavljam
dobro postrežbo z vedno svežim mesom po pri-
mernih cenah.

Najodličnejim spoštovanjem

Anton Pleterski

mesar v Celji.

(130) 4-3

(134) 3-3

Prodajalka

za trafiko, zmožna slovenskega in nem-
škega jezika, v starosti med 20. in 30.
leti, s 50 glid. kavcije, se sprejme 1. maja.
Več se zve v Celji, Nova ulica 11.

Čateške toplice na Kranjskem

oddaljene pol ure vožnje od železniške postaje
Brežice (Štarsko), so odprte od 1. maja do konca
oktobra, 40-42° R gorke akrototerme; vplivajo
eminentno proti protinu, mišični in členski revmi
in njihovim posledičnim boleznim, kakor tudi nevr-
giji, kožnim boleznim in ranam, kroničnemu ma-
terničnemu vnetju, eksodatu i. t. d. — Kopalniški
zdravnik dr. Ig. Namorš.

Poročila pošilja kopalniško oskrbnništvo v
Brežicah. (141) 3-2

Stanovanja in hrana dobra in ne draga.

Več hektolitrov brinjevca in slivovke

domačega pridelka ima na prodaj

Mihael Horvat

veleposestnik, Kozje, Štajarsko.

Učenec

se takoj sprejme v trgovino z
mešanim blagom na Ptujski
gori pri Ptuj. 3-3
Ivan Koletnig.

Mlin na valjarje

pri Sv. Petru v Sav. dolini, v najboljšem obstoju proda
ali dá v najem lastnik cenó in pod zelo ugodnimi pla-
čilnimi pogoji.

I. Metzl, tvornica mlinov
Dunaj, 2/2. Unt. Donaustrasse. (140) 3-2

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“
priporoča častiti duhovščini in slavnemu
občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špicerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na
debelo in drobno.

Kupuje vsake vrste deželnih pridelkov, ka-
kor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso,
konoplje, laneno seme. Ob času vsake vrste
sadje, tudi divji kostanj vsake množine, sploh
vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vza-
mem tudi še fižol vsake vrste in vsako mno-
žino, kakor tudi jajca in kuretino. Kupim
tudi suhe gobe, orehe, suhe in sveže hruške,
želod itd., vse po najvišjih cenah. — Častitim
gg. duhovnikom naznanjam, da imam vsako-
vrstne pristno čebelno-voščene sveče v zalogi.

Imam tudi krompir za seme
v zalogi, rožni in beli
in seme štajarske detelje.

„Pri dobrem pastirju“!

Naznanilo in priporočilo.

Podpisani naznanja najljubše slavnemu občinstvu,
da je izstopil iz dosedanje tvrde

Topolak & Pečnik

ter otvoril sam svojo prodajalnico s špicerijskim in ko-
lonijalnim blagom ter deželnimi pridelki

na **Dokaunovem trgu št. 2**

pod tvrdo

Franc Pečnik.

Zahvaljujoč se za dosedaj mu izkazano zaupanje,
ter slavno občinstvo, da mu blagovolno ohraniti isto
tudi v bodoče, ter se priporoča v mnogobrojen obisk,
zagotavljajoč, da bo zmiraj vestno postregel s svežim
in dobrim blagom po najnižjih konkurenčnih cenah.

Najodličnejim spoštovanjem

Franc Pečnik.

V svojo prodajal-
nico vzprejem
tako najednega
ki je priden ter
iz poštene hiše.
(142) 3-2

Kuverte priporočila tiskarna Drag. Hribarja v Celji.

Svoji k svojim!

IVAN REBEK

stavbeni in umetni ključar
v Celji

Poljske ulice št.-v. 14, v lastni hiši.

Priporočam se prečastiti duhovščini in slavnemu občinstvu za napravo vsakovrstnih del, spadajočih
v mojo stroko, n. pr. napeljavne vodovodov in strelvodov, hišne telegrafe in telefone, štedilna ognjišča
vsake velikosti in kakovosti. Izdelujem nagrobne, predaltarske, vrtno in druge železne ograje, kakor
tudi vrata, navadna in umetna dela.

Priporočam svoje na stroj pletene mreže za ogajenje vrtov ali dvorišč, kakor tudi v varstvo
velikih steklenih oken, n. pr. pri cerkvah itd. itd.

Načrti in proračuni brezplačno.

Vse po najnižjih cenah.

Svoji k svojim!

Zahvale.

Spoštovani gospod!

Zahvaljujem Vas, ker ste mi poslali tako
izvrstno zdravilo proti kašlju in prsoboli. Po-
rabil sem jedno steklenico trpotčevega soka, pa
sta mi kašelj in prsobol skoro prenehala. Poš-
ljite mi takoj še 3 steklenice Vašega izvrstnega
trpotčevega soka ter zraven tudi 2 zavoja čaja
proti kašlju. Z velespoštovanjem

Vaš hvaležni

Jakob Suppan.

V Divači, dne 19. vinotoka 1897.

Trpotčev sok (Spitzwegerich-Saft), kateri
deluje tako izvrstno zoper kašelj, prsobol, hripo,
težkemu dihanju pa tudi za stare bolečine,
dobi se vedno svež v lekarni k Zrinjskomu,
H. Brodjočin, Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Naj vsakdo pazi na varstveno znamko, ker
le oni trpotčev sok je iz moje lekarne, ki ima
na steklenici sliko Nikole Šubića Zrinjskega,
bana hrvatskega.

Cena steklenici trpotčevega soka z natanč-
nim navodilom o uporabi je 75 krajcarjev.

Zraven trpotčevega soka je tudi dobro ra-
biti gorski čaj proti kašlju.

Cena jednemu zavoju gorskega čaja proti
kašlju z natančnim navodilom je 35 kr.

Prvo kakor drugo se pošilja vsak dan po
poštnem povzetju. Kdor pošlje denar v naprej,
naj priloži za vozni list in za zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinjskomu

H. BRODJOVIN

Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Čenjeni gospod lekarnar!

Pred kratkem časom sem si naročil od Vas
jedno steklenico krepilnih švedskih kapljic, one
so meni in mojim znancem tako dobro poma-
gale, da se Vam moram za to dobro zdravilo
najtopleje zahvaliti. Blagovolite mi za moje
znance še poslati tri steklenice po 80 kr. po
poštnem povzetju.

S spoštovanjem

Vid Zanič

Modruš, dne 26. maja 1898.

Prave krepilne švedske kapljice delujejo iz-
vrstno proti vsem žilodčevim boleznim, pospe-
šujejo prebavljenje, čistijo kri, krepčajo želodec.
Po teh kapljicah se izgubé vse bolezni v želodcu
in črevah ter se dobi dober tek. Paziti je treba
na varstveno znamko, ker le one krepilne šved-
ske kapljice so iz moje lekarne, ki imajo na ste-
klenici sliko Nikole Šubića Zrinjskega, bana
hrvatskega.

Cena jedni steklenici krepilnih švedskih
kapljic z natančnim navodilom je 80 kr. Pošilja
se vsak dan po poštnem povzetju. Kdor pošlje
denar v naprej, naj priloži za vozni list in
zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinjskomu

H. BRODJOVIN

Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Naročila, ki znašajo 5 glid. in več pošiljajo
se poštne prosto.

Vrlo spoštovani gospod!

Moja žena je ležala tri mesece vsled trganja
po udih in kostoboli. Ko pa je začela rabiti Vaše
„mazilo proti kostoboli“ ustala je že po treh
dneh, a danes pa, hvala Bogu, hodi. Zahvaljujoč
se Vam na tem izvanrednem mazilu ostajam
pokoren sluga

Bartol Lisički.

V Strmcu pri Stubici, dne 22. travna 1898.

Mazilo proti kostoboli (Fluid) je vrlo dobro
zdravilo proti trganju v kosteh, revmatizmu,
bolečinam v križu, proti prehlajenju, pri pre-
pihu itd. Mazilo krepí izmučene žile, ter po-
maga starim, ki trpijo na slabosti v nogah.

Vsaka steklenica mora biti previdena z
varstveno znamko, t. j. s sliko Nikole Šubića
Zrinjskega, bana hrvatskega, ker samo ono
mazilo je iz moje lekarne, koje nosi to varst-
veno znamko na steklenici. Cena jedni stekle-
nici mazila proti kostoboli z natančnim navo-
dilom je 75 kr. Razpošilja se vsak dan po
poštnem povzetju.

Kdor pošlje denar v naprej, naj priloži
za vozni list in zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinjskomu

H. BRODJOVIN

Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

